

RASSPECIAL

Norfolkterrier - alltid redo!

Ursprung:
Storbritannien

Mankhöjd:
25-26 cm

Vikt:
5-8 kg

Päls:
Sträv

Färg: röd, black and tan, grizzle,
”röd född pinkie” och vete.

svenskanorfolkterrierklubben.se

Det hänger på öronen

Hur är det nu, öronen upp eller ner?
Ja, den frågan har man fått många gånger. Alltså, vem är vem, av norfolkterrier och norwichterrier.

En inte alls märklig fråga eftersom det inte är så många år sedan som det bara fanns en ras och den hette norwichterrier. Med tillägget ”drop ear or prick ear”.

Från början var ingen så noga med hur öronen såg ut, var hundarna bara pigga och duktiga skadedjursutrotare med mod och skärpa var öronens ställning oviktig.

Rasens historia

I Richmond 1912 visades den första norwichterriern på utställning men rasen godkändes inte förrän 1932. En stark förespråkare för den hängörade varianten var Miss Marion Sheila Scott Macfie, kennel Colonsey. Hon var helt övertygad om att ”drop ear” var den ursprungliga och rätta modellen. En ytterligare anledning till hennes önskan att dela rasen kan ha varit att antalet certifikat delades ut i relation till antalet registreringar och ”prick ear” var fler till antalet. Alltså fick de fler certifikat. Miss McFie uppskattade inte att se ”drop ear” slagna av ”prick ear”-hundar och ett tag var ställningen ganska jämn

Valpar i klätterträning.

Miss Marion Sheila Scott Macfie, kennel Colonsey.

Rasens historia

På språng över fälten.

mellan varianterna. På 1930-talet blev sex norwich champions, tre av varje öronmodell. När utställningarna kom igång igen efter andra världskriget var det trots allt "prick ears" som vann det mesta då de var överlägsna i presentation och med bättre bett och ögon. "Drop ear" hade sina starka sidor i päls, topline och rörelser.

Delning av raserna

Miss McFie fortsatte att vara norfolkterrierns fanbärare men fick ett antal avslag på ansökningar om delning. Det var heller inte hennes idé att raserna skulle få olika namn, de flesta var helt nöjda med de gamla uttrycken "drop ear or prick ear". Men The Kennel Club insisterade, kanske som en följd av att de under sju års tid envist vägrat dela rasen.

Slutligen delades den i alla fall, 1964, och Miss McFie blev rasens första klubbpresident, på livstid. En kort livstid tyvärr, då hon gick bort bara ett år senare. Hon hade säkerligen också

"Slutligen delades den i alla fall, 1964, och Miss McFie blev rasens första klubbpresident..."

uppskattat att få uppleva när en norfolk placerade sig i gruppen för första gången, vilket aldrig hänt tidigare, när raserna var en. Alice Hazeldine's champion "Ickworth Ready" tog reservplatsen i Windsor 1968 och vann sedan gruppen hos the Scottish Kennel Club Show nästa år.

En intressant randanmärkning kan vara att denna framgångsrika hane var följden av en tjuvparning mellan far och dotter! Uppfödaren, Rhalou Kirkby Pearce, ville för allt i världen inte ha valpen och försökte sälja den flera gånger. Vid det laget hade Alice Hazeldine sett hans potential och ville köpa, men då blev det plötsligt nej. Historien förtäljer att Alice Hazeldine fick ett telefonsamtal under frukosten, där Rhalou Kirkby Pearce meddelade

att hon nog trots allt kunde tänka sig att sälja. Mrs Hazeldine lär ha rusat från frukosten för att hinna, "innan hon ändrar sig igen".

Så här blev rasen till

Hur skapades då rasen från början? I stort sett alla nu existerande raser har en gång skapats utifrån en salig blandning av andra raser och norfolkterriern är inget undantag.

En irländare vid namn Mr Frank "Roughrider" Jones lär ha spelat en viktig roll. Hans gebit var att rida in hästar men på fritiden ägnade han sig åt hunduppfödning. Han var ute efter att få fram en liten rask terrier som kunde jaga råttor och kaniner men också fungera som trevligt sällskap åt t.ex. studenterna i Cambridge. Han tog och gav tydligen med gott humör, för vad sägs om den här blandningen? Staffordshire terrier, bullterrier, glen of imaal terrier, yorkshire-, cairn-, och dandie dinmont terrier samt därtill

Alice Hazeldine's champion "Ickworth Ready".

Ann-Marie Hammarlund, kennel Dallas.

Cracknor Capricorn Ruff.

Norfolkvalpar.

några utan distinkt rasnamn, helt enkelt kallade trumpingtonterrier. Namnade efter gatan där hundhandlarna höll till. Det ger en del vinkar om att rasrenheten kanske inte hade högsta prioritet. Priset för en "Jonesterrier" var till en början £5 men höjdes så småningom till £20, en imponerande summa för vad vi i dag skulle kalla en blandrasterrier. Men om de historier som berättas om dem har någon sanningshalt kan man förstå att de värderades högt. Om en hund berättas att den på en dag dödat 80 råttor av 132 st, en tik ska tagit 22 råttor på 20 minuter och en annan dödat 300 råttor på fjorton dagar. Samt två

"Inte mycket större än en yorkshireterrier, skarpa nog att ge sig på en räv, inte ha några vita hårstrån och vara uthålliga nog att följa en häst över stock och sten en hel dag".

vildkatter!

Mr Jones hade mycket bestämda åsikter om hur hans hundar skulle se ut. "Inte mycket större än en yorkshireterrier, skarpa nog att ge sig på en räv, inte ha några vita hårstrån och vara uthålliga nog att följa en häst över stock och

sten en hel dag". Den ras som Mr Jones skapade kom att kallas "Jonesterrier" och lär vara grundmaterialet till vår nuvarande norfolkterrier.

I rättvisans namn bör även hundhandlaren "Doggy" Lawrence nämnas. Det var han som försåg studenterna i Cambridge med hundar som då gick under namnet Cantaberrier. Även mr Read påverkade rasen genom att korsa in staffordshire bullterrier.

Irene Samuelsson

Mr Frank Jones.

Elisabeth Matell och Ch Cracknor Call My Bluff.

Träning. Foto Annelie Forsner.

Rasen i Sverige

Bild från klubbdagen 2015.

Rasen i Sverige

Till Sverige kom rasen med hjälp av Ann-Marie Hammarlund, kennel Dallas. Hon är kanske mest känd för sina dalmatiner men det var hon som 1964 importerade den dräktiga tiken Colonsay Punk samt även Colonsay Red Mouse. Vem var då innehavare av kennel Colonsay? Ja, naturligtvis Miss McFie! Att hon också hade dalmatiner kanske bidrog till kontakten. Hon har i alla fall kommit att betyda mycket även för den svenska norfolkaveln.

1966 fick Colonsay Red Mouse två avkommor av vilka tiken Dallas Nickel Note så småningom hamnade hos Elisabeth Matell, kennel Cracknor. Nickel Note blev rasens första svenskfödda champion och lämnade själv fem kullar.

De svenska uppfödare som sedan kom att ägna sig åt rasen fick hämta sitt avelsmaterial i rasens hemland England. Där fanns många duktiga uppfödare och kennelnamnen är historiska – Nanfan, Ickworth, Ragus, Ravenswing m.fl. Redan från början var samarbetet stort, såväl inom landet som med hemlandet. Hundar födda i England, t.ex Ickworth Kythe, (son till tidigare nämnde Ready), blev först Nordisk champion och återvände sedan till England för att ta sin engelska titel. Elisabeth Matell, kennel Cracknor, var tidigt framgångsrik och kunde ståta med den första utlandsfödda hund

Till Sverige kom rasen med hjälp av Ann-Marie Hammarlund, kennel Dallas.

som vann ett certifikat i England 1978. Hunden var Int Ch Cracknor Capricorn (till vardags Ruff) och skulle följas av fler mycket framgångsrika hundar med samma kennelnamn.

På 70-talet hette de svenska kennlar som lät höra om sig Sandemar, Gay Gordon, Hubbestad, tidigare nämnda Cracknor och så de kända engelska kennlarna, varifrån man importerat goda individer. På 80-talet utökades de framgångsrika uppfödarna med kennlarna Malmängen, Tarragon, Redriff, Björshult, Guestling, Easy, Väntan och Cantab. Dessutom började såväl norska som finska uppfödare besöka svenska utställningar och avelsutbyte förekom. Engelska importer var fortfarande vanligt förekommande. Det var på 90-talet som förändringens vindar så sakt började blåsa. Fler nya svenska kennelnamn dök upp men också tyska – Allright och Red Pepper samt även den engelska kenneln Jaeva.

Viktiga avelshundar

Under 90-talet importerade Marita o Kenneth Eliasson, kennel Cantab, från kennel Jaeva två hanhundar, SUCH

Jaeva Tough Cookie samt GB o SUCH Jaeva Square Dance. Båda användes flitigt i aveln av de svenska uppfödarna och båda var mycket framgångsrika i utställningsringarna.

Jaeva Tough Cookie blev den förste Norfolkterrier att vinna ett BIS på en SKK-utställning, vilket han gjorde ytterligare en gång under samma år. Detta plus sex grupper och ett antal grupplaceringar gjorde honom 1994 till den sjätte vinstrikaste hunden hos SKK och vinstrikaste terrier.

Under denna period importerade samma kennel Tough Cookie- dottern Jaeva Rough Tweed som blev ett viktigt tillskott för kennel Cantab.

En annan ”reklampelare” för rasen blev CH Porrigitto Claypot, som köptes in till Sverige av kennel Easy, från den finska Porrigitokenneln. ”Clay”, som han kallades, vann som hittills enda Norfolkterrier BIS på dåvarande Stora Stockholm år 2006. ”Clay” blev även han flitigt använd i aveln av de svenska uppfödarna.

En uppfödare som inte går att förbigå i dessa sammanhang är förstås vår egen Elisabeth Matell, kennel Cracknor. Elisabeth låg lågt med sin uppfödning under 80- och 90-talet då arbetet på Dog World tog upp det mesta av hennes tid. Dock producerade hon under denna period storvinnare som GB CH Cracknor Call My Bluff, årets vinstrikaste tik alla raser i England, samt GB o US CH Cracknor Cause

Nellie i full fart.

*Årets norfolk 2014 C.I.B. NordUch SEV-14 Stummelbols Sunbeam.
Foto Örjan Magnusson*

Celebre som blev Årets vinstrikaste utställningshund i USA av alla raser.

Under 2000-talet tog kennel Cracknors uppfödning fart igen efter att Elisabeth fått möjlighet att flytta till Standhall Cottage efter att Mrs Joy Taylor gått bort. Under denna period inleddes också ett nära samarbete med kennel Cantab i Sverige. Den 13 oktober 2012 avled Elisabeth i sitt hem och norfolkvärlden blev en stor personlighet fattigare.

I Sverige arbetar ett antal uppfödare enträget vidare med rasen och samarbetet mellan uppfödarna måste sägas vara mycket gott.

En annan uppfödare som förtjänar att nämnas är förstås vår svenska uppfödare Susanne Björkfäll, kennel Guestling, som på Kennelfullmäktige 2011 förärades med den finaste utmärkelsen man som uppfödare kan få, nämligen Hamiltonplaketten. Ett bevis på långvarig uppfödning med hög kvalitet.

Kenneth Eliasson □

I Sverige arbetar ett antal uppfödare enträget vidare med rasen och samarbetet mellan uppfödarna måste sägas vara mycket gott.

Rasstandarden

Gör man en jämförelse mellan norfolk- och norwichterrierstandarderna förstår man det täta släktskapen. Mycket är likt dem emellan.

Uttrycket ”Årofulla ärr från hederligt arbete skall inte läggas hunden till last” återkommer hos båda raserna, ett minne från den tid då de utkämpade tuffa strider med skadedjur och säkert fick sig ett och annat bett. Det är nog mindre vanligt numera, även om det inte är svårt att locka fram kamplystnaden hos en norfolk, om den får tillfälle att gå i närkamp med något mindre djur.

Hos båda raserna påpekas också att de ska vara vänliga och absolut inte grälsjuka. Eftersom hundarna jagade i ”pack”, alltså en grupp hundar i samarbete, var inbördes strider inte tillåtna. En egenskap som vi har gott av då det gamla uttrycket ”Det är som med jordnötter, det räcker inte med en” också gäller ”noffar”. Har man skaffat en vill man ha flera!

I standarden beskrivs pälsen som ”hård, sträv, rak och tätt åtliggande”. Den kräver trimning, hur mycket är upp till ägaren. Det varierar också mellan individerna, hur snabbt

pälsen växer och vilken mängd det blir. Utvecklingen har gått mot mera päls. Förr kunde man se norfolk med kort blank päls som aldrig blev lång, det är sällsynt numera.

Några gånger/år behöver pälsen trimmas, oftare om man tänker sig en karriär i utställningsringarna. Här kan också nämnas att de vanligaste färgerna hos norfolk är röd och black & tan. Den senare färgen var från början sällsynt och de första black & tan-valparna föddes 1968. Numera finns det gott om dem, däremot är de övriga tillåtna färgerna, grizzle och vetefärg, inte så vanliga. □

Att jobba med en Norfolkterrier.

Nofferace.

Agility.

Att jobba med en norfolkterrier

Ibland får jag intrycket att den allmänna synen på en norfolkterrier är att den är svår att jobba med och svårmotiverad. Inte sällan får jag kommentarer i den vägen när jag är ute och tävlar med mina noffar, av ”utbölingar” med andra raser, men även ibland av rasentusiaster. Detta är något jag inte alls håller med om, tvärtom upplever jag dem som en fröjd att jobba med, även om min erfarenhet av andra raser visserligen är begränsad.

Jag upplever noffen som en hund som alltid är glad och öppen för förslag, och en av dess starkaste sidor är dess fokus. Det en noffe håller på med gör den till 100%! Men för att få en noffe att vilja fokusera på det du vill finns det tre regler som kan vara bra att veta om:

Regel nr 1: en noffe är ofelbar

En rastypisk noffe föds med ett stort självförtroende, ja ett självförtroende som är så stort att det faktiskt är märkligt att det får plats i den lilla kroppen. I och med detta kan en noffe aldrig göra fel. Således kommer samtliga fel som uppstår på träningsplanen, oavsett om du håller på med spårning, agility, lydnad eller något annat, bero på dig som tränare och förare. Ingen idé att försöka skylla på hunden alltså – en noffe är ofelbar!

Och skulle det då, mot förmodan, ändå uppstå fel under träningens eller tävlingens gång får du vara beredd på att du mycket väl kan få en rejäl utskällning av din noffe, det var ju faktiskt du som orsakade att noffen till

exempel missade slalomingången, kom ur fotpositionen eller liknande. Är man felfri själv är det ju också lätt att ställa mycket höga krav på sin partner, dvs dig!

Regel nr 2: en noffe tar inte emot order

Noffar har över lag problem med auktoriteter. Detta är naturligtvis starkt kopplat med regel 1, och bottnar i att en noffe är övertygad om att den klarar sig alldeles utmärkt på egen tass – egentligen. Därför är träningsmetoder där grundtanken är ”du ska göra som jag säger därför att ”jag säger det” totalt verkningslösa, noffar fullkomligen avskyr att ta emot order! Märker noffen att du är grinig och barsk kommer den inte bli mer mån om att vara till lags, den struntar nämligen helt i hur du känner. Tvärtom kommer den snabbt hitta något annat att göra och lämna dig ensam på träningsplanen.

Det bästa sättet att lära noffar något är istället att lura dem att tro att det är de själva som kom på det. Ett bra sätt är shejning, där man förstärker små steg i rätt riktning med hjälp av klicker eller ett ”bra” som alltid åtföljs av en belöning. Snart tror noffen att det är den som tränar matte/husse istället för tvärtom! ”Wow, lyfter jag lite på framtassen får jag ett klick – så lätttränad matte är!” och rätt som det är har noffen lärt sig något nytt! Inte alltid just det du tänkt dig kanske, men ändå!

Regel nr 3: lönen ska vara mödan värd

En noffe skulle aldrig komma på den absurda tanken att jobba gratis. Bra och ordentligt betalt ska det vara, annars

kan det kvitta. Med tanke på det jag beskrivit ovan brukar inte klapp, kel och en nöjd matte/husse räcka särskilt långt, kom ihåg att noffen redan vet att den är bäst och duktigast. Vad som är giltigt som lön avgör naturligtvis noffen själv och kan vara högst individuellt. Själv håller jag mest på med agility, varför leksaksbelöning är något jag gärna vill kunna använda.

Sin rättjägarbakgrund till trots kan en del noffar vara lite svårlekta, därför garderar jag mig genom att göra pipleksaker ”heliga”. Dessa använder vi bara när vi tränar och låter dem aldrig ligga framme som vardagsleksaker, på så sätt har jag hittills fått till leksaksgalna noffar.

Har man nu skött sina kort rätt och tänkt på de tre reglerna här ovan i sin uppfostran av noffen till att bli tränings- och tävlingshund, bör man nu kunna njuta av frukten av arbetet, nämligen att noffens fantastiska förmåga att fokusera används till det DU vill göra.

Det en noffe gör, gör den som sagt till 100%! En noffe som indoktrinerats till exempel i agilityns underbara värld, märker inte ens om det landar en luftballong ett stenkast ifrån banan samtidigt som den tränar. En noffe helt uppslukad i kontakten i ett fotgående kan lätt gå rakt in i lyktstolpar om en sådan plötsligt skulle uppenbara sig framför den. En noffe som på detta sätt är helt hängiven uppgiften är helt enkelt underbar att träna med!

Kickan Karlsson

Noffevalp.

Livet med en ”noffe”

Att skaffa en norfolkterriervalp skiljer sig inte från andra raser, det gäller att vara väl förberedd och införstådd med vad det innebär att få en valp att ansvara för. Man får också vara medveten om att antalet födda valpar/år är litet och oftast är det lång väntan som gäller. Ta kontakt med uppfödare och presentera er, håll kontakt och

visa intresse, så förr eller senare blir det en liten valp att hämta. Som regel är ”noffarna” lätta att ”tas med”, med det finns individer med starkare vilja än andra och varje uppfödare bör göra klart för valpköparna att det är en terrier de har att göra med, om än i litet format. Fel hanterad kan även en liten hund bli svårhanterlig och man gör bäst i att vara just den trygga och konsekventa ägare som varje hund behöver. Norfolkterriern är kanske inte expert på något område, men vill ägaren ägna sig åt någon form av hundsport är ”noffen” med på det mesta.

Rasen i framtiden

Orosmomenten kring rasen är den smala avelsbasen, ett problem den delar med flertalet numerärt små raser. Tillväxten i uppfödarleden är heller inte

vad man skulle önska. Många lägger med ålderns rätt ner uppfödningen och en redan liten registreringscifra riskerar att bli än lägre.

Norfolkterriern är annars en tacksam ras att föda upp. Goda mödrar med oftast lätta valpningar, intresset för rasen är stabilt, kullstorleken ligger på ett medel av tre. Att sedan norfolkterriern är något av det trevligaste sällskap man kan ha – alltid alerta och med på noterna, fulla av gott humör och energi, är förstås det allra viktigaste.

De kommer till sin rätt i alla miljöer och deltar med liv och lust i de aktiviteter som bjuds. På rygg i soffan eller hoprullad i bästa fåtöljen, javisst. Men! Ett enda litet tecken på att något är på gång och ”noffen” är som scouten – *Alltid Redo!* □

Svenska NorfolkTerrierklubben

Hemsida

svenskanorfolkterrierklubben.se

Medlemsavgifter 2016

Fullbetalande medlem 250 SEK
Famijemedlem 50 SEK
Medlem bosatt utomlands 300 SEK
Gåvomedlemskap 100 SEK

Betalas in på
plusgiro 88 88 34 -9

Som medlem i SNTK får du klubbens tidning Norfolk Nytt som utkommer med fyra nummer per år.

Du får också möjlighet att delta i klubbutställningen, klubbträffen och andra aktiviteter som klubben anordnar.

Om klubben

1974 startade Svenska Norfolkterrierklubben, med hundra medlemmar. Klubbens första ordförande var Ylva Braunerhjelm, kennel Sandemar. Det blev Alice Hazeldine som fick äran att döma den allra första utställningen med 63 deltagare. En imponerande siffra även idag.

När klubben startades började tidningen NorfolkNytt utges, då med Elizabeth Matell som redaktör. Under åren har redaktörerna växlat och tidningen har alltid varit uppskattad av medlemmarna. Bläddrande i tidningar från klubbens ungdom ger vid handen att mycket är sig likt. Det var utställningsresultat, annonser, inlägg från medlemmar med såväl faktainformation som trevliga anekdoter och en och annan dikt. Medlemsavgiften i klubben var 25 kr. Ack ja! 1989 utkom den första broschyren om rasen, ”Norfolkterrier 1964 – 1989”, en liten bok som ger tillbakablickar till starten och är en guldgruva för den som vill rota i rasens svenska historia.

Under lång tid anordnade klubben utställningar såväl vår som höst och det var ett digert arbete för de ansvariga. I samband med utställningen har också varit en dag med andra typer av aktiviteter, för dem som inte är utställningsintresserade utan vill göra kul saker med sina hundar.

Klubbhelg

Nuera är det en klubbhelg som gäller – trevliga aktiviteter på lördagen och inofficiell utställning med rasexpert på söndagen. Officiella utställningar anordnas endast i samband med jubileum.

Avel

Rasens goda hälsa är A och O. Rasklubben försöker genom regelbundna hälsoenkäter och uppmuntran till bl.a. ögonlysning hålla koll på hälsoläget. Att rasen är frisk och sund är vi överens om men undantag finns förstås och det är viktigt att veta vart utvecklingen går.

Registreringsstatistiken under åren är också intressant att följa:

1964 - 2
1974 - 39
1984 - 40
1994 - 74
2004 - 161
2014 - 81

Som synes kraftiga svängningar, speciellt noterbar är halveringen under den senaste tio åren. Anledningen är svår att veta, kanske kan det bero på att många uppfödare blir äldre och det fyller inte på i leden, ett måste för en ras fortlevnad. Populariteten för rasen har dock inte avtagit, det är undantag att en uppfödare sitter kvar med valpar efter leveransdatum. □